

Ens röst förändras med åren. En roll som inte passade mig alls för tre år sedan kanske passar mig perfekt nu säger Elin Skorup, som spelar i Smålandsoperans Don Pasquale. FOTO: FLIP/BÖRFO

Hon spelar en av sina drömroller

VÄXJÖ

Elin Skorup är dotter till Thomas Niklasson och Elisabet Stoltz Niklasson. Thomas Niklasson var domkyrkoorganist mellan 1995-2013 i Växjö där Elin växte upp och fick med sig musiken redan från barnsben.

- Jag kommer från en stor, bullrig, musikalisk familj kan man säga. Mina föräldrar är båda kyrkomusiker och med det följde en del oundvikliga musikaliska stunder.

Ibland fick hon sjunga i sin mammas eller pappas barnkör under uppväxten.

- Jag var den som fick släpas dit och var lite busig. Nu är jag så glad för det, min musikaliska utbildning började redan där.

Men det var inte alltid självklart att det var just opera eller klassisk musik som Elin skulle hålla på med.

- När jag gick på Katedralskolan i Växjö kände jag att det var dags att klippa navelsträngen till den

klassiska musiken. Så jag började sjunga pop och jazz.

Efter gymnasiet flyttade hon till Uppsala och tog sig sedan vidare till Kungliga Musikhögskolan i Stockholm.

- Det var på Musikhögskolan som jag kom tillbaka till den klassiska musiken, fast på mina villkor. Där hittade jag min egen musikalitet och den klassiska rösten fick en ny skepnad.

Sedan 2009 har hon frilansat som sängerska, förra året kunde hon bland annat ses på kammarmusikfestivalen Öland Chamber Players Festival.

- Den klassiska genren är ganska stor och de senaste tre åren har jag medvetet nischat in mig mer på opera. Först kändes det som att jag fick börja om, det är lite som en annan värld med opera.

Berätta lite om vad du har gjort?

- I operasammanhang har jag gestaltat rollen som Proserpina i Monte-

verdis L'Orfeo i Göteborg, då sjöng jag på italienska. Nyligen gjorde jag debut på Drottningholms slottsteater och spelade Förste sekreterare i Syskonen i Mantua.

Sjunger du ofta på andra språk än svenska?

- Jag sjunger mest på tyska, franska och italienska, förutom svenska och engelska. Även om jag inte kan tala fler språk än svenska och engelska flytande så har jag blivit bra på uttal.

Elin Skorup är en sopran, hon sjunger alltså ofta ganska höga toner.

- Men det finns även sångpartier i lite lägre register. Som till exempel i recitativ, den delen av berättelsen som ofta för handlingen framåt och som man ibland "pratsjunger".

Numera bor hon i Upplands Väsby och har uppträtt som solist utanför Sveriges gränser flera gånger. I Frankrike, Spanien och New York för att nämna några ställen.

- När jag kommer hem

KORT OM

Elin Skorup

Namn: Elin Skorup.

Ålder: 39 år.

Familj: Malen Paul, Obamen Gordon, 12, Frank, 9, Gloria, 6 och katten Astrid Lindgren.

Bon: Upplands Väsby.

Aktuellt: I Smålandsoperans Don Pasquale som spelar i Åseda Folkets park till och med den 10 augusti.

från nya musikaliska sammanhang, särskilt utomlands, känner jag att jag blir en lite bättre sängerska för varje gång. Ju äldre jag blir, desto mer inser vad jag inte kan och det ger mig mycket energi att fortsätta skapa nya möjligheter och samarbeten.

Berätta om din karaktär Norina som du spelar i Don Pasquale.

- Norina är en otroligt spännande karaktär. Hon är Askungens raka motsats: inser att prinsen inte

kommer och tar i stället saken i egna händer. Hon har ett stort, gott hjärta men är som alla människor komplex. Hon är inte rädd för att sätta sig emot överheten, vilket kan innebära lite armbågar på vägen eller att hon måste trampa någon på tårna. Vilket är väldigt häftigt när man tänker på att Don Pasquale skrevs på 1840-talet.

På tal om armbågar: hur är operavärlden? Använder du dig själv av armbågar?

- Det finns mycket konkurrens i branschen, absolut, med många fantastiska sångare. Om man kan plocka fram sina armbågar då och då, så kan det gynna en men det känns viktigt att hålla både armbågar och tar ganska mjuka, av respekt för sig själv och sina medmänniskor.

Hur är din relation till opera?

- Jag vill göra avtryck. Vill hjälpa till att få bort den mossiga stämpeln som opera många gånger kanske har. Min rollkaraktär Norina tycker jag går i bränslen för starka kvinnoporträtt.

- Ett annat exempel är alla Händels verk. De flesta av hans operor innehåller starka porträtt av kvinnor som sätter sig upp mot konventionen. I andra operor är det ofta så att kvinnorna är maktlösa och sjuka, om det så är av tuberkulos eller av förtvivlan, så att de tar gift eller en kniv och dör.

Vad är charmen med opera?

- Jag tror inte att publiken har några som helst problem med att se spegelreflektioner av verkligheten även i en opera som skrevs för väldigt länge sedan. I situationer, i relationer. Opera är verkligen en fantastisk konstform. Teater och musik blandas. Det går inte att gå oberörd ifrån en operaföreställning. Särskilt Bel cantos era (1800-talets operastil) har flera kompositörer som är fantastiska på att sätta toner till ord. Det är glädje och smärta i varje ton som inte bara går rakt in i hjärtat, det går även ut till kroppens alla celler.

SHARLENE HANE